

Geert Foutré

RACING LIMBURG

**Hoe mijnclub RC Genk
een hele provincie
mee kleur gaf**

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Inhoud

Voorwoord	7
Inleiding	17
Forza Racing!	23
Een fantastisch seizoen	29
De valse start van een nieuwe club	47
Station d'Artistes	62
Mijnverhalen (Diep in de put)	67
KRC As	75
De Leeuw van Rekem en andere Limburgse voetbalmigranten	87
FC De Vieze Mannen	95
Tot Herstel Onzer Rechten of Tot Heil Onzer Ribbenkast?	110
Het plan van Thyl	123
Genk, een stad in de kering	132
Gemini of Erica?	141
Jaren zonder voorzitter	149
Le bien Aimé	162
De redder, Jos Vaessen	176
Familiedag bij de trainer thuis	187
Made in Italy	203
'Genk, dat botst af en toe'	217

De veerkracht van de Limburgse economie	230
Café Pierre	243
Het blauwe fabriekje	255
#mijnploeg, van tobclub naar topclub	266
Limburg 2.0	279
Limburg en het Limburggevoel	285
FC Limburg: de anderen	298
Niet-Limburgers over KRC	303
Erik Gerits en het DNA van de club	312
Dimitri de Condé, goudzoeker voor KRC	318
Peter Croonen: de drie modellen voor KRC	328
Clublied KRC Genk	342
Limburgs volkslied	343

Voorwoord

Door **Peter Croonen** – *Voorzitter KRC Genk*

Voetbal, eerst KFC Winterslag en dan KRC Genk, werd ons – vijf zonen – van jongs af aan met de paplepel ingegeven. Nadat we het ouderlijk huis verlieten, werden we elke zondag voor de lunch verwacht bij bompap en moeke, zoals we hen intussen liefhebbend noemden. Drie zonen werkten voorafgaand hun voetbalmatch af op gevorderde leeftijd en bedenkelijk niveau. Stof voor gesprek aan de dis. We bespraken alle wereldthema's, inclusief politiek, economie, geschiedenis, religie en zelfs filosofie, om uiteindelijk en soms zelfs heel snel toch vooral over voetbal te praten. Al spoedig stapten onze zonen in deze voetbal-voetsporen. Drie generaties voetbalkennis en discussie. Prachtig.

Het is een herkenbaar patroon in veel Limburgse gezinnen, waar voetbal en KRC Genk een prominente plaats hadden, hebben en hopelijk altijd zullen hebben. De productiviteit op maandag in onder meer de Genkse Fordfabriek was en is direct gecorreleerd met de uitslagen van Thor Waterschei, KFC Winterslag en KRC Genk. Wekelijks hebben we wel een trouwfeest, communie, verjaardagsfeest of koffietafel in onze Cegeka Arena. Veel mensen kiezen zelfs voor een uitvaartarrangement van KRC Genk. Het toont de enorme betrokkenheid bij en betekenis van onze club.

Ik ben al jarenlang een bevoorrechte getuige van de evolutie van onze mooie club. Mijn vader heeft een belangrijke rol gespeeld bij KFC Winterslag en later bij KRC Genk. Ik herinner me goed hoe ik mijn kleine hand in zijn grote hand legde op weg naar het stadion. Op het einde van zijn leven was hij blind en nauwelijks nog mobiel, maar

hij bleef scherp van geest tot het allerlaatste moment en... bleef naar onze thuismatchen komen. De trappen en zijn stappen tellend, vond hij zijn plaats in de tribune, geholpen door menig helpende en steunende hand. De wedstrijdcommentaar van de Blindentribune hielp hem de wedstrijd 'zien' en in het stadion kon hij echt van de sfeer en de babbels genieten.

Sinds zes jaar ben ik als voorzitter mee de architect van onze toekomst, op het uitdagende kruispunt van topsport, maatschappelijke relevantie en economische realiteit. Een enorm boeiende taak die je samen met heel veel anderen opneemt. Ik wil de leden van onze vzw – de laatste in het Belgisch profvoetbal – danken voor het vertrouwen. Grote dank ook aan mijn gepassioneerde collega's in de raad van bestuur en directie, aan al onze medewerkers, vrijwilligers, stewards en partners. Een speciaal woord van dank aan onze supporters, die KRC Genk in hun hart dragen en naar nieuwe hoogtes stuwten. Veel respect en dank voor alle (ere)bestuurders en (ere)voorzitters die onze club versterkt en mee gekneed hebben tot wie we vandaag zijn: Albert Bijmens, Jan Vandermeulen, Remi Fagard, Edgard Troonbeeckx, Louis Croonen, Jos Vaessen, Herbert Houben... Mijn persoonlijke dank aan Lut, mijn vrouw, steun en toeverlaat, en onze kinderen Jef en Kato, fanatieke supporters van KRC Genk.

KRC Genk staat symbool voor verbinding en versterking. Ons DNA is talentontwikkeling. Onze raison d'être is winnen. Voor onze fans, voor onze partners, voor Genk, Limburg en België. Hoe versterken KRC Genk, de stad Genk en de provincie Limburg elkaar? Dit boek biedt een boeiend antwoord op die vraag aan de hand van vele getuigenissen. Geert Foutré is als empathisch voetbaljournalist en historicus perfect geplaatst om als niet-Limburger de pen te hanteren.

Voor mij zijn de kernwoorden: identiteit, verbinding en topsport.

IDENTITEIT

Als je onze harde kern vraagt wat KRC Genk voor hen betekent, zal het antwoord zijn: 'Alles.' Voor velen van hen is KRC Genk hun familie, hun identiteit, hun reden van bestaan. Zij leven hun leven in belangrijke mate in functie van het ritme van onze club. Zij stuwen onze ploeg naar de overwinning, en eisen bloed, zweet en tranen als het minder gaat.

Als je onze jongste spelers vraagt: 'Wat ben je bereid te doen om te slagen bij KRC Genk?', dan zullen ze antwoorden: 'Alles.' Onze jonge talenten leven van jongs af aan het leven van een prof, met enorm veel discipline en werklust. Om te slagen moet je bulken van het talent, bereid zijn om keihard te werken en kunnen rekenen op een entourage die je helpt de voetjes op de grond te houden. Maar alles begint met de droom om topvoetballer te worden. En waar kan dat beter dan bij KRC Genk? Waar Thibaut Courtois en Kevin De Bruyne hun droom hebben waargemaakt. Intussen spelen tientallen Genkies in de topcompetities van de wereld.

Elke Genk-fan heeft het al meegemaakt: op een verre plek in het buitenland gaat het gesprek met een local plots over voetbal, je vertelt over je passie voor KRC Genk, en wat blijkt? Ze kennen Genk. En echt goed. KRC Genk is in de internationale voetbalwereld een fenomeen. Hoe kan zo een kleine stad zoveel goede spelers opleiden? En ja, dan ben je trots. Op je club, je stad, je provincie. Vergelijk het met de Rode Duivels die nummer één waren op de FIFA-wereldranglijst. Voetbal-liefhebbers wereldwijd wilden plots alles weten over ons kleine landje.

KRC Genk is deel van je identiteit. Uiteraard als Genkenaar, maar bij uitbreiding voor onze hele provincie en al onze fans buiten de provincie. KRC Genk is een voetbalclub. Wij willen de beste zijn op

dat vlak. Hoe beter wij het doen, hoe sterker de aantrekkingskracht en hoe belangrijker KRC Genk is voor de identiteit van anderen.

Limburg is waarschijnlijk de provincie in België met het grootste gevoel van een gezamenlijke identiteit. Dat kan je zelfs historisch verklaren, omdat wij lang geen deel uitmaakten van Vlaanderen. Wij waren van 1000 tot 1794 het graafschap Loon, autonoom deel van het prinsbisdom Luik, een graafschap in het Heilig Roomse Rijk der Duitse Natie. Het is overigens pas Willem van Oranje die onze provincie in 1815 'Limburg' doopte.

Lange tijd was er nauwelijks economische activiteit, tenzij landbouw en veeteelt. De ontdekking van steenkool was de start van de industrialisatie in onze provincie. Dankzij het Albertkanaal, dat de haven van Antwerpen sinds 1946 verbindt met de staalbekkens van Luik, kunnen we ook grote bedrijven naar onze contreien halen, zoals ALZ (nu Aperam), Philips en Ford. Steenkool, Ford en ALZ/Aperam hebben van Genk een industriële topstad in Vlaanderen gemaakt.

Pas in de jaren 80 kregen we een universiteit in Limburg. De scholingsgraad is sindsdien pijlsnel gestegen, mede dankzij heel goed geleide hogescholen. Rond de steenkoolmijnen en Ford Genk ontwikkelen zich veel kleine en grotere kmo's. De meesten van onze ondernemers in Limburg zijn familiebedrijven van de eerste of tweede generatie – die van de derde generatie zijn zeldzaam. We maken de eerste generatie mee van ondernemers met succesvolle exits die herinvesteren in de regio. Bescheidenheid en hard werken zijn nog altijd kernwaarden in Limburg, maar we kennen ook iets van feesten. En tegelijkertijd zijn we heel trots op onze mooie provincie.

Elke Limburger kent wel in mindere of meerdere mate het gevoel dat je je buiten onze provincie moet verdedigen als Limburger. Onnozel, maar toch. Als KRC Genk een trofee wint, is dat een trofee voor elke Limburger.

Limburg is trots op KRC Genk.
KRC Genk versterkt de identiteit van Limburg en verbindt de Limburgers.

VERBINDING

Na het sluiten van de Kempische Steenkoolmijnen ontstaat KRC Genk uit de fusie van het roemrijke Thor Waterschei met het financieel gezonde KFC Winterslag. Een geslaagde fusie. Een van de weinige. Na tien liftjaren tussen eerste en tweede afdeling wonnen we de Beker van België (1998) en de landstitel (1999) voor de eerste keer. De echte start van een verbindende club.

Verbinding zit in ons DNA. Zowel Winterslag als Waterschei zijn gestart als mijnploeg. Kompels die samen in de mijngangen op elkaar moeten kunnen rekenen en vertrouwen. Nationaliteit en geloof zijn bijzaken in de gevaarlijke hitte in de buiken van de mijn. Er zijn meer dan honderd nationaliteiten in de stad Genk. Jong en oud, mannen en vrouwen vinden hun weg naar onze club. Wij zijn dé familieclub van België. Onze ticketprijzen houden daar ook rekening mee.

Op Genk is altijd wel wat te beleven, op en naast het veld. Paul Heylen en Erik Gerits hebben menige stunt uitgehaald, waar vele jaren later nog altijd over gesproken wordt. Met de bekercups en titels en play-offs en Europese campagnes groeit onze uitstraling binnen en buiten de provincie. *Het Belang van Limburg* lanceerde de slogan 'Limburger, Wereldburger'. Stephan Poelmans maakte van onze businessclub de grootste van de provincie, en onze Cegeka Arena is het grootste café van België. We halen de top 4 van de tv-kijkcijfers, zijn top 3 in stadi-onbezoek, en zijn top 2 op sportief vlak, dankzij een duidelijk DNA van talentontwikkeling. En dat allemaal als club van een stad met

67.000 inwoners. Dat is onmogelijk zonder de steun en sympathie van heel Limburg.

Als KRC Genk de bekerfinale speelt, kleurt de hele provincie blauw, tot de fonteinen toe. Op elke brug in Limburg hangen span-
doeken die onze ploeg een hart onder de riem steken. Als we winnen, is er een volksfeest dat meerdere dagen en nachten duurt. Voetbal is een internationale vorm van verbinding tussen mensen, KRC Genk verbindt alle Limburgers.

‘Alle Limburgers’ mag je letterlijk nemen. Wij hebben de grootste schare aan mindervalide supporters, onze Blue Army on Wheels, voor wie we de best mogelijke faciliteiten aanbieden. Wij waren de eersten om de Blindentribune te lanceren, en idem dito voor onze G-tribune, speciaal ingericht voor hoogsensitieve kinderen en volwassenen. De Senior Army verenigt mannen en vrouwen op leeftijd, die knallen met wandelvoetbal en uitstappen allerhande. Onze Welzijnscup is een jaarlijks hoogtepunt voor de kinderen van de Genkse zorginstellingen. De FRZA Foundation heeft echte impact op de bestrijding van kinderarmoede en de integratie van allochtone vrouwen en kinderen. In de FRZA Corner ontvangen we elke wedstrijd organisaties die zich in Limburg inzetten voor mensen die steun en warmte nodig hebben: Rode Kruis, Kleine Prins, OCMW, Pleegzorg... In de FRZA Seats nemen elke week andere mensen plaats die belangeloos een held(in) zijn geweest voor een naaste. De Kids Club is een bonte verzameling jonge uitgelaten fans, die bijvoorbeeld reporter voor een dag mogen spelen, naast veel andere dingen. Onze KRC Genk Ladies zijn een gelijkaardig traject aan het afleggen als hun mannelijke collega’s. En sinds kort hebben we ook een Futsal-tak in de familie.

Voetbal is een internationale sport, die bruggen bouwt tussen mensen, steden en landen. Limburg krijgt soms het verwijt een eiland te zijn. Wel, dan is KRC Genk een prachtige brug over de provincie- en zelfs

landsgrenzen heen. De citymarketingwaarde voor de stad Genk, zowel nationaal als internationaal, kan onmogelijk berekend worden.

TOPSPORT

Voor de voetbalsupporter is de grootste verbinding te vinden in de liefde voor de sport en de ploeg. Wie erbij was op de Heizel voor een bekerwinst of wie erbij was voor een titelviering, zal dat nooit meer vergeten. Strupar en Oulare ('Strulare') zijn volkshelden in Limburg, net als 'Songano' (Sonck en Dagano). De carrière van Pierke Denier. De tifo's van Domenico. De terugkeer als coach van ex-spelers Philippe en Wouter. De hatrick van Kevin op Brugge, de kampioenengoal van Kennedy en de reddingen van Thibaut in de laatste minuten van de kampioenenmatch tegen Standard. De virtuositeit maar ook het vertrek van Pozuelo in volle titelstrijd. De traptechniek en rode kaart van Malinovsky, de wereldgoals van Leandro, de ontbolstering van Bryan Heynen (wat een kapitein!), de ovatie als kersvers kampioen in Anderlecht. Het debuut van Thibaut. Van Kevin. Van Pocco. Van Luca. De gezangen voor Samagoal. In Liverpool. De match op Besiktas. De Gouden Schoen van Paul. Koulibaly naar Napels. Thibaut naar Real. Kevin naar City. Maarten naar Leipzig. Leandro naar Arsenal. De flitsen van 'Joske' Paintsil en Mike Trésor. De Muur Carlos. Het genie Bilal. *And so many more...*

Ik had het eerder over het uitdagende kruispunt van topsport, maatschappelijke relevantie en economische realiteit. KRC Genk is een motor voor Limburg dankzij de geweldige toptalenten die we hebben gelanceerd en waarmee we de laatste 25 jaar vooral uitstekende resultaten hebben gerealiseerd. Om die resultaten te kunnen boeken in een topsportomgeving, heb je een topsportcultuur nodig. Topsport is keihard.

Je begint elk seizoen opnieuw met nul punten. Dat klinkt veel bedrijfsleiders bekend in de oren. Kan je een voetbalclub dan vergelijken met een bedrijf? Net zo weinig of zo veel als je een softwarebedrijf kan vergelijken met een staalbedrijf. De basis wordt bepaald door de kwaliteit van je mensen. Met goede processen en een goede organisatie kan je je kansen vergroten, maar de kwaliteit van de mensen is doorslaggevend.

In een voetbalploeg is er veel verloop. Hoe hou je de kwaliteit op peil, seizoen na seizoen? Met topprofessionals in je structuur. Het belang van de coach. Het samenspel met onze Head of Football. De doorstroming vanuit onze academie. De alertheid van onze scouting. Met gebruik van slimme data-analyse, met respect voor het kenners-oog. Maar elkeen in onze structuur moet overtuigd zijn dat hij of zij elke dag het verschil kan maken. Het veld moet er top bij liggen. De voeding moet perfect zijn. De medische zorgen bepalen of een speler de wedstrijd haalt of niet.

Maar topsport in het voetbal betekent ook concurreren in een snel professionaliserende, internationale wereld met grote budgetten. Er is een sterke correlatie tussen sportief resultaat en beschikbaar budget. Dus naast de sportieve en menselijke aspecten moet het budget ook kloppen. In het voetbal gaan grote bedragen rond. Transfers zijn een vast onderdeel van ons ecosysteem. Onwennig en zelfs onbegrijpelijk voor velen, essentieel voor de professionals. Ook deze processen moeten goed gevoerd en geleid worden, met respect voor de vele regels en in het belang van de club, met respect voor de speler. Elke niet-sportieve euro is minstens het dubbele waard. De commerciële cel van onze club moet de waarde van onze club juist vertalen in partnerships. Onze partners verwachten veel meer dan louter een reclamebord; zij verwachten inhoudelijke versterking, creativiteit en uiteindelijk rendement.

België heeft een achterstand inzake sportinfrastructuur, wat we ook vaststellen in de Belgische voetbalstadions. Wij willen in de komende jaren met KRC Genk de basis leggen voor de volgende vijftig jaar topsport in onze provincie door middel van een visionaire investering in onze infrastructuur, waarmee we leiderschap kunnen tonen en uitstralen in de Europese voetbalwereld. Tegelijkertijd willen we onze voetbal-as linken met de business-as van het Thorpark. Het Thorpark is de reconversie van de historische mijnsite van Waterschei, waar nu een hoogwaardig bedrijvenpark groeit en bloeit, onder meer rond alternatieve energie. Symbolischer kan je het kruispunt niet visualiseren waar topsport, economie en maatschappelijke relevantie elkaar ontmoeten.

Maar *in the end* blijft het sport. Topsport, ook al noemde Pelé het *the beautiful game*.

Forza Racing!

Tribune Zuid is de barometer van hoe het met KRC Genk gaat. Op weinig andere plaatsen is de band tussen club en aanhang zo hecht als bij de voormalige mijnclub.

Wat de fans in Tribune Zuid onderscheidt van de harde kernen van de andere topclubs, is hun regionale band. Het zijn bijna allemaal Limburgers, zij het niet allemaal uit Genk. Je vindt er een behoorlijk aantal uit Haspengouw, het zuiden van Limburg, waar ook het rood en wit van Standard of geel en blauw van STVV te zien zijn. Van de 28 officiële supportersclubs komen er voorlopig maar twee niet uit Limburg. Eén uit Leuven en één uit Kuurne.

De Genkse aanhang begon onder de naam Kick Side. Later werden het de Blues. Vandaag zijn er vier sfeergroepen. Naast de Ultra's, de oudste groep, zijn dat de Casuals, Sangue Blu en de meest recente groep, Geneche, jonge supporters die hun naam ontleen aan de oudste benaming van Genk. Samen vormen ze in Tribune Zuid een sfeervak van 400 tot 600 man sterk, waar ze hun passie voor blauw en wit beleven. In totaal biedt de tribune plaats aan zo'n 3000 supporters. Ooit trokken ze in tweede klasse met minder dan honderd naar Germinal Ekeren. Toen het bezoekerscontingent nog niet helemaal ingeperkt was, moedigden ze in de jaren 90 ooit met 5000 supporters hun team aan in een bekerwedstrijd op Anderlecht.

De vlaggen en spandoeken in de tribune tonen dat men hier de geschiedenis van de club kent. Iemand zwaait met een vlag met het hoofd van Pierre Denier, wiens laatste wedstrijd als speler met KRC al van 1992 dateert. Er zijn ook twee spandoeken met het eerste clublogo: de Genkse G gevormd door de twaalf gele sterren die verwezen naar

de twaalf toenmalige lidstaten van wat op dat moment nog de EEG heette, de vorige benaming van de EU.

Midden in Tribune Zuid hangt bij elke thuiswedstrijd een spandoek met een spelersfoto van voormalig cultspeler en huidig assistent-trainer Domenico Olivieri. *'Uno di noi'* staat erbij, en *'Il Capitano'*. Het spandoek was een voorstel van Nico van de Ultra's, als eerbetoon aan zijn jeugdvriend met wie hij nog bijna dagelijks contact heeft. 'Alleen was Domenico voor Waterschei en ik voor Winterslag.' Nico, een supporter van de oudere garde, bleef even weg toen KRC Genk twee jaar na de fusie van Winterslag naar Waterschei verhuisde. 'Dit was het terrein van de vijand, maar dat is al lang verleden tijd.'

Marc, net als Nico voorheen supporter van Winterslag en nu bij de oudere generatie van de Ultra's, wijst op het spandoek aan de omheining dat de band aangeeft die al lang bestaat met de Nederlands-Limburgse eredivisieclub Fortuna Sittard. Later kwam daar Borussia Mönchengladbach bij, en recent nog het Roemeense Petrolul. Met Italiaanse of Turkse clubs kan zo'n vriendschapsband niet. Veel fans in Tribune Zuid hebben naast KRC Genk namelijk ook een favoriete club uit een van die landen, het thuisland van hun ouders of grootouders.

In deze tribune gaat het maar om twee kleuren: blauw en wit. Daarmee worden de onderliggende verschillen afgedekt. Heel lang geleden hing er in het vak een portret van de marxistische revolutionair Che Guevara, maar later sprak men af dat niemands voorkeur hier nog getoond wordt. 'Wij willen nergens mee geassocieerd worden op politiek vlak. In Tribune Zuid zijn we niet links of rechts, maar allemaal blauw en wit,' zegt Claudio Ciccio, die al sinds een jaar of tien verbindingman is tussen de sfeergroepen en het bestuur. 'Racisme en politiek horen hier niet thuis, daar is in deze tribune geen plaats voor.' Hij wijst om zich heen. 'Tribune Zuid is een afspiegeling van de Genkse samenleving. Er staan nog veel zonen en kleinzonen van mijnwerkers, van Belgische, Italiaanse, Turkse afkomst, maar ook

Spanjaarden, Grieken, Marokkanen, Duitsers...’ En Haspengouwers, zoals hij zelf?

Claudio lacht.

IEDEREEN LIMBURGER

De band tussen de verschillende origines en sfeergroepen is tegenwoordig goed. Ze zingen samen, bezoeken mekaars activiteiten, familiefeestjes en babyborrels, maar helpen ook wie dat nodig heeft. ‘Wij zijn één familie. Voor ons is KRC Genk niet enkel negentig minuten wedstrijd, voor ons is Genk zeven dagen op zeven. We doen inzamelacties voor speelgoed voor minder begoede kinderen. Een paar van onze makkers hebben een ziek kind, dat kost veel geld. Daarvoor organiseren we benefietavonden.’

Wat maakt hen anders dan sfeergroepen van andere Belgische eersteklassers? ‘Wij ademen Limburg. In Luik heb je op de tribunes mensen uit heel België, bij Anderlecht ook. Hier voelt iedereen zich Limburger.’

Wat houdt dat in? ‘Eenvoud, bescheidenheid. Het familiale. Iedereen is één, voor ons is niemand anders. We leven hier in een gemeenschap met tientallen nationaliteiten. Voor ons telt enkel de persoon, niet de huidskleur, het geloof of de politieke overtuiging.’

Zo’n tien jaar geleden was de sfeer meer gespannen en stond de harde kern bij momenten lijnrecht tegenover de club. Het ongenoegen was groot, herinnert Claudio Ciccio zich: ‘Wij hadden het gevoel dat de mensen die op dat moment aan het roer stonden van de club de band met de eigen achterban aan het verliezen waren. Die mensen hadden niet dezelfde visie als de fans, wat de kloof tussen beide partijen alleen maar groter maakte.’

Claudio stond samen met een paar anderen op omdat er iets moest gebeuren. ‘Je kan niet aan de zijlijn blijven roepen, dus heb ik toen het initiatief genomen om naar de club toe te stappen. Vanuit de raad van beheer is daarop Roland Reynders aangeduid om mee te helpen de scherven te lijmen.’

Sinds zijn betrokkenheid als verbindingsman is bij Claudio het respect voor de club alleen maar groter geworden. ‘Erik Gerits ken ik al dertig jaar, van toen hij nog stadionomroeper was. Vandaag is hij algemeen directeur, maar in de contacten is hij nog altijd dezelfde Erik. Dat is waarom veel supporters zich herkennen in deze club. Ik weet niet of ze dat kunnen behouden, maar dit is nog altijd een club van het volk. In onze raad van beheer en de algemene vergadering zetelen allemaal lokale mensen. Daar zijn veel Genksupporters erg trots op, ondanks de ups en downs die we sportief meemaken. Ik durf te zeggen dat geen enkele andere Belgische club zo ver staat als KRC Genk wat de betrokkenheid betreft tussen club en gewone supporters. Hier zijn heel korte lijnen, we maken heel snel tijd voor mekaar en vragen voortdurend aan de andere partij: “Waar zijn jullie mee bezig?”’

De hechtere band blijkt bijvoorbeeld uit de spelersshirts en het nieuwe logo. In de jaarlijkse werkgroep die zich buigt over de nieuwe homeshirts zitten sinds enkele jaren ook fans. Zij slaagden er met medewerking van de commerciële cel in om het kleurboek – door de verschillende sponsorlogo’s – terug te brengen tot witte tekst op de blauwe shirts.

Ook over het nieuwe logo dat in 2016 op aangeven van toenmalig CEO Patrick Janssens werd ontworpen, mochten de supporters uit Tribune Zuid hun inbreng geven. Bij de eerste blik oogt het eenvoudig, maar wie verder kijkt, ziet het verhaal van KRC. De vorm van de G van Genk herbergt een gebalde vuist. Achter dat symbool verwijzen de vier strepen naar de logo’s van Winterslag en Waterschei, de twee mijnploegen waaruit KRC Genk geboren werd, en naar de mijntorens,

die staan voor het harde werk van de vaders en grootvaders van de fans in de mijn.

‘WIJ ZIJN KRC GENK’

Hebben de Genkse fans het niet moeilijk met spelers die hun geliefde club enkel als een opstapje naar een grotere competitie zien? ‘Tegenwoordig gaat dat nu eenmaal zo’, berust men. ‘Vandaag kussen ze ons logo, morgen dat van een andere club. Daar leer je mee leven. Op één voorwaarde: dat ze hun truitje hier nat maken. En dat ze op de dag dat ze voorgesteld worden, niet meteen al roepen dat ze dromen van de Premier League. Dan denken we wel eens: wegwezen, jij. Maar iemand als Onuachu, die hier drie jaar het beste van zichzelf geeft en dan naar een buitenlandse club gaat waar hij een beter contract krijgt, daar kunnen we mee leven.’

‘Maar’, klinkt het nog, ‘Jelle Vossen of Steven Defour, die we hier op handen hebben gedragen en die vervolgens naar een andere Belgische club zijn gegaan, daar kunnen we met ons verstand niet bij. Dat je dat twintig jaar geleden deed, oké. Maar nu zijn wij toch een topclub in België?’ Ook daarover verschillen de meningen. ‘Jongens, Jelle heeft hier wel meer dan honderd goals voor ons binnengebracht en ons mee aan een titel geholpen. Voor mij is dat nog altijd een Genkie’, werpt een van de ouderen die al op zijn zevende door zijn vader meegenomen werd naar Waterschei, op.

Iemand geeft nog eens het voorbeeld van Wouter Vrancken: ‘Geen absolute topvoetballer, maar op het eind van elke wedstrijd was hij wel kapot omdat hij alles gegeven had. Dit seizoen verliezen we thuis de topper tegen Antwerp, maar na afloop was niemand boos, omdat de spelers volle inzet hadden getoond. Heel anders dan een aantal jaar geleden, toen ze het laatste half uur stopten met voetballen omdat ze